



Коледна приказка.

Сгушено въ една малка котловина между склоноветъ на Балкана, селцето се готвѣше да посрѣщне великия день, Малкитѣ кжщурки, съ покриви отъ каменни плочи, се губѣха подъ голѣмитѣ снѣжни преспи. Презъ прозорчетата на кжщичкитѣ мъждѣше свѣтлина. Отъ всички кумини се издигаха гжсти струи димъ, който се разпиляваше между сипящия снѣгъ.

Тишина царѣше всрѣдъ Балкана и въ малкото селце. Само понѣкога долиташе самотенъ кучешки лай и далечния привлеченъ вой на гладенъ вълкъ.

Тъмнината бавно обгрѣщаше селцето. Въ топлитѣ соби, здрави и весели, селянитѣ приготвяха бждника.

А надъ селото все валѣше, сипѣше се на едри парпали мекиятъ снѣгъ.

Въ кжщата на дѣдо Станой, може да се каже, бѣше най-весело и шумно. Край голѣмия огънь, на който две прѣстени гърнета съ леща и бобъ бѣбриво клокочеха, седѣха дѣдо Станой, бабичката му, двамата му сина левенти, съ мургави и още съ обгорѣли отъ лѣтото лица. Около тѣхъ палаво скачаха 5—6 внучета на дѣдо Станой, които седѣха на колѣната имъ или се качваха по гърбоветѣ имъ.

— Дѣдо, нали ще ни разкажешъ после приказка?

— Ама хубава, дѣдо!

— За караконджовци, такива страшни, у-у-у!

Не за тѣхъ, а за стария дѣдо, който има бѣла брада, като снѣгъ, и който носи подарѣцитѣ тази нощъ.

— Ще ви разкажа много хубава приказка, ще ви разкажа, деца, отворѣщаше дѣдо Станой и съ блажена усмивка гладѣше руситѣ главички на своитѣ палави внучета.

Въ другата стая младитѣ снахи приготвяха софрата. Скоро всичко бѣше готово. На софрата бѣха сложени една голѣма погача, три прѣстени дълбоки паницы съ леща, бобъ, ошавъ отъ су-